

a soviet and modern right for Ukraine is explored. The grounds of qualification of building are analysed as arbitrary. Terms for legalization of arbitrary building on the legislation of Ukraine and some foreign countries are explored.

Ключевые слова: arbitrary building, concept of arbitrary building, qualification of building as arbitrary, legalization of arbitrary building.

УДК 346.5:330.341.1

М. Д. Василенко

СТВОРЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ ТА ЇЇ ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Принципове значення у формуванні інноваційної політики країни набуває вироблення чіткої стратегії, спрямованої на формування прогресивних технологічних устроїв, що були б направлені на створення національної інноваційної системи (НІС). Досвід останніх десятиліть свідчить, що в конкурентоспроможності країн визначальним є впровадження ефективних механізмів інноваційної політики, що й забезпечує конкурентоспроможність економіки в стратегічній перспективі. В більшості країн, які пов'язують майбутній економічний розвиток власної країни із здобутками науки та активними інноваційними процесами, розроблені документи, що визначають концептуальне та стратегічне бачення національної інноваційної системи. Такий документ уперше було розроблено у США, його мають Великобританія, Франція, Німеччина, інші країни ЄС, а також Росія, Білорусь, Казахстан та інші. Оскільки ключова роль у формуванні НІС належить державі, вона встановлює стратегічні цілі розвитку та функціонування НІС та забезпечує ресурсну підтримку, включаючи, зокрема, бюджетне фінансування, податкове стимулювання, кредитну підтримку тощо. Особливу значимість у процесах функціонування НІС має організація та стимулювання процесів передачі наукових розробок із сфери одержання знань у виробництво, що досягається за допомогою розвитку системи освіти, ринку інтелектуальної власності, створення інноваційної інфраструктури, фінансового та податкового стимулювання науково-технічної діяльності тощо.

Організаційним і господарсько-правовим проблемам створення НІС присвячено ряд робіт різних авторів. Суб'єктно-об'єктну характеристику відносин у функціонуванні НІС надано в монографії Ю. Атаманової [1]. Комплексному дослідженню питань, пов'язаних зі створенням НІС, присвячені роботи С. Ніколаєнка [2, 3]. В. Івченко обговорює в роботі [4] проблему створення НІС з позицій конкурентоспроможності економіки України. О. Федірко вважає, що інститути технологічного трансферу є головною ланкою НІС, і розглядає структуру системи, що має розроблятися [5]. Однак існує багато спірних і нерозроблених проблем, про що свідчить факт реальної відсутності НІС в Україні, хоча мова про її створення в Україні йде вже багато років. Зазначені проблеми обговорюються в Україні вже не перший рік. В останні роки їм були присвячені парла-

ментські слухання «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації» (20 червня 2007 р.) та «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» (17 червня 2009 р.). В рекомендаціях парламентських слухань «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації», схвалених Постановою Верховної Ради України від 27 червня 2007 року № 1244-V, прописано: «На відміну від розвинутих країн в Україні ще не створено національну інноваційну систему. Інноваційна діяльність характеризується структурною деформованістю, інституційною неповнотою, неузгодженістю та незбалансованістю технологічних, економічних і соціально-ціннісних аспектів». З цього часу автор вважає, що ситуація практично тільки погіршилася, бо разом з негараздами втрачається фактор часу.

Метою статті є всебічне дослідження можливостей і динаміки створення НІС в Україні, а також вдосконалення її правового забезпечення. Для досягнення вказаної мети треба визначити, що включає НІС, узагальнити вітчизняний та міжнародний досвід, розмежувати інноваційну і інвестиційну діяльність в господарському праві, виділити досягнення національної економіко-правової думки, запропонувати рекомендації щодо створення НІС з позицій юриста, який має великий досвід роботи в системі інноваційної діяльності як фахівець-розробник проектів.

Стратегія державної інноваційної політики України має будуватися таким чином, щоб при створенні НІС максимально були використані конкурентні переваги, враховуючи при цьому наявні в державі ресурси і бажання влади її дійсно створити. При цьому досі, незважаючи на певні зусилля, в Україні інноваційна інфраструктура залишається нерозвинутою і не охоплює усі ланки інноваційного процесу.

Як відомо ГК України (гл. 39, ст. 403) [6] фактично поширював спеціальний режим господарювання в спеціальних економічних зонах (СЕЗ) на спеціальний режим діяльності структур НІС, хоча конкретно НІС там не прописана. Однак в ГК конкретно прописані технологічні зони, які передбачали існування в таких зонах технологічних парків та інших інноваційних структур: агропромислових парків, технополісів, зон розвитку нових і високих технологій. Спеціальний режим господарювання технопарків визначається іншим законодавчим актом, який є чинним Законом «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» (в редакції від 12 січня 2006 року) [7]. Нині єдиною реально чинною інноваційною структурою в Україні фактично залишилися тільки технопарки. Сьогодні лише технопарки реалізують інноваційні проекти за стратегічними пріоритетними напрямками інноваційної діяльності та користуються фінансовою підтримкою держави. Питання діяльності технопарків в Україні детально розглядалося автором ще в колективній монографії [8], де автором написано розділ, присвячений діяльності технопарків як приклад партнерства органів влади та інноваційних структур. Роботи автора [9–12] дають правове та комплексне розуміння різних аспектів діяльності інноваційних структур. Так, в Україні натеper існують шістнадцять техно-

парків, діяльність яких в останні роки практично гальмувалася українською владою (див. [9, 12]). Навіть за кількістю технопарків в порівнянні з іншими країнами це замало. У Великобританії, наприклад, працює понад сорок технопарків, десятки — у Фінляндії, Чехії, Польщі, Угорщині, Нідерландах. Як правило, там вони отримують підтримку держави як у вигляді податкових пільг, так і прямої фінансової підтримки аж до 100-відсоткового фінансування проектів. Таким чином, на практиці має підтверджуватися постулат, що державна політика — це комплекс рішень і дій, які забезпечують практичну реалізацію конкретних задумів, в тому числі і у галузі інноваційної діяльності.

Державна ідеологія України передбачає як один з основних пріоритетів інноваційний шлях соціально-економічного і науково-технічного розвитку суспільства. Програма дії нового Кабінету Міністрів України, яка була прийнята на початку 2005 року, також передбачає орієнтацію на нові технологічні уклади, модернізацію і переоснащення основних фондів на основі інновацій, проведення протекціоністської політики відносно вітчизняного товаровиробника.

Діяльність уряду, як говориться в програмі, «буде спрямована на активне впровадження результатів інноваційних наукових і науково-дослідних розробок як пріоритетного складника стратегії підвищення конкурентоспроможності економіки. Для цього будуть: вдосконалено умови інноваційної діяльності; забезпечено розвиток інноваційних структур — технопарків, технополісів, технологічних інкубаторів, венчурних фірм і інших форм об'єднання зусиль науки, освіти, виробництва і фінансового капіталу».

Гірше справа йде з другим напрямом діяльності держави — державною політикою щодо науково-технічної і інноваційної діяльності, із забезпеченням практичної реалізації законодавчої бази. Тут, задекларувавши крок вперед, робляться два кроки назад. Так, Верховна Рада, прийнявши ще влітку 2004 року Постанову «Про дотримання законодавства про розвиток науково-технічного потенціалу і інноваційної діяльності в Україні» [13], де міститься рекомендація «відмовитися від практики припинення норм чинних законів про пільгове оподаткування наукової і інноваційної діяльності», тут же ухвалює Закон «Про внесення змін до Державного бюджету України 2005 року» [14], де накладається мораторій на всі пільгові статті законів «Про інноваційну діяльність» [15] і «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технопарків» [7].

Таким чином, в 2005 році новий уряд України, задекларувавши в програмі своєї діяльності намір активної підтримки інноваційної діяльності, тут же провів через Верховну Раду закон, яким взагалі анулюються всі пільги інноваційних законів, практично позбавивши технопарки економічної основи їхньої діяльності. Рішення було прийнято в пакеті з рішеннями про ліквідацію СЕЗ та ТПР.

Причому і в першому, і в другому разі рішення приймалися з грубим порушенням Бюджетного кодексу, вводячи зміни в понад сотню законодавчих актів з оподаткування, роблячи це практично в розпал фінансового року, а не за півроку до його початку. Тим більше, змінюючи закони, за якими держава гарантувала незмінність системи оподаткування впродовж 15 років.

Рішення, які некомпетентно поєднали СЕЗ та ТПП з інноваційною діяльністю, справедливо викликали критику Президента України, який назвав їх «технічною помилкою уряду».

Пізніше, 2006 року, було підготовлено і прийнято нову редакцію закону про технопарки із значно урізаними заходами державної підтримки [7]. Однак і цей Закон виконується далеко не повністю, що поставило технопарки на грань існування через практичну несорозмірність субсидій технопаркам, про які йдеться мова у Законі [7]. Так, обсяг отриманих цільових субсидій технологічними парками та виконавцями проектів у 2008 році скоротився до 3 млн грн, а в 2009 році може скоротитися у рази. Ці обставини є однією з причин гальмування розвитку діяльності технопарків на сьогодні. Саме ця ситуація негативно впливає на відношення і технопарків і виконавців проектів технопарків на прийняття ними рішень щодо започаткування нових інноваційних проектів. Таким чином, держава майже не фінансує технопарки. Навіть звільнення від необхідності платити податок на прибуток не має значення. Це мало би значення, якби було інноваційне виробництво, до його створення пільга не має значення, а саме його створення без допомоги держави, як правило, залишається винятком.

Практично відсутньою в інноваційному середовищі є діяльність венчурних фондів та центрів трансферу технологій. Непослідовність державної політики щодо діяльності технологічних парків за останні роки, обмеження їх прав підзаконними актами, особливо з боку фіскальних органів, знижують інноваційну активність, породжують недовіру та бездіяльність не тільки серед технопарків, а у цілому в інноваційному середовищі [12].

В роботі [9] автором вперше запропоновано створити наукові парки для більшої участі університетів в інноваційному процесі, враховуючи їх науково-технічний і кадровий потенціал. В 2006 році на базі Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут» згідно з Законом України «Про науковий парк «Київська політехніка» [16] діє науковий парк «Київська політехніка». В 2009 році прийнятий Закон «Про наукові парки» [17], який дозволить активізувати інноваційний процес у вищих навчальних закладах та залучити вузівську науку в економіку країни. Однак цього замало для створення НІС.

Невиконання законодавчою та виконавчою гілками влади положень законів, спрямованих на створення сприятливих умов для суб'єктів інноваційної діяльності, а також його часті зміни фактично призупинили як розвиток та розбудову НІС в Україні, так і динаміку інноваційної діяльності в цілому. На сьогодні розвиток національної інноваційної системи, як окремий об'єкт державної політики, стратегічні цілі розвитку, основні засади та функціонування НІС в нормативно-правовій базі відсутні. Одним з найбільш дієвих механізмів державного впливу на забезпечення інноваційної перебудови структури економіки є законодавче стимулювання інноваційної діяльності на всіх її етапах і створення нормативно правового середовища, найбільш сприятливого для високотехнологічних галузей виробництва, становлення та розвитку специфічної інфра-

структури інноваційної діяльності. В Україні формування нормативно-правової бази інноваційної діяльності незавершене і позбавлене системного підходу, що підтверджує відсутність цілеспрямованої, послідовної державної політики у цих сферах і стримує створення інноваційної інфраструктури. Законодавство, що стосується інноваційної діяльності, налічує численні законодавчі та нормативно-правові акти уряду, більше сотні різноманітних відомчих документів. Водночас нормативно-правова база інноваційної діяльності є фрагментарною, суперечливою і неповною мірою відповідає засадам економіки, «що ґрунтується на знаннях».

Для вирішення існуючих проблем у цій сфері необхідна скоординована діяльність всіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування для розв'язання першочергових завдань у сфері інноваційної діяльності на державному, регіональному та галузевому рівнях. Міністерством освіти і науки України, як головним центральним органом виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності, відповідно до його компетенції здійснюються всі можливі заходи по формуванню і реалізації ефективної державної інноваційної політики.

З позицій інноватора-розробника автор статті вважає, це добре відомо фахівцям з інноваційної діяльності, що НІС складається з чотирьох секторів, пов'язаних між собою юридично і фінансово-економічно: 1) сектор наукових досліджень; 2) сектор технологій; 3) сектор виробництва інновацій; 4) сектор реалізації інноваційної продукції на ринку та споживання. Такої ж думки дотримується і С. Ніколаєнко в роботі [2]. Перші два сектори можна об'єднати: вони відомі як НДДКР (науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи). Однак зв'язок з наступними двома секторами практично відсутній з відомих причин: їх треба відновлювати. Без них не може йти ніяка мова про НІС. Коштів, які виділяються державою, ледь-ледь може вистачити для підтримання запобігання занепаду, а не для розвитку повного інноваційного циклу.

З позицій господарського права як юрист автор вважає, що треба чітко розділити інноваційну і інвестиційну діяльність. Ототожнювати їх діяльність неможна. Юристи-господарники стоять на позиціях потреби швидкого створення НІС і несприяння тим, хто хоче занепаду інноваційної діяльності в Україні, прикриваючись ринковими гаслами. Інвестиційна діяльність має за мету отримання, перш за все, прибутку і, як правило, швидкого, достатньо вагомого в порівнянні з іншим середовищем. Прибуток стоїть на першому місці незалежно не від чого. Їх обмежує особисті цінності, мораль і інтереси інвесторів. Такі умови надає їм ринок, такі правила гри не в Україні розроблені. Мало хто з інвесторів буде вкладати інвестиції в НДДКР в Україні для виробництва тут інноваційної продукції: занадто дорого, є значний ризик, потребує кваліфікованих фахівців тощо. Іноземний інвестор (якщо це не українські гроші в офшорах!) точно не буде вкладати в інноваційну діяльність, і всі обговорення з цього питання не витримують критики. Інноваційні витрати є зовсім іншими інвестиціями, і без втручання держави та її регулювання обійтися в цьому питанні не вийде. Ті, хто пишуть, що інновації та інвестиції — це майже одно і теж, а пільги тут зайві і не є принциповими, або не володіють питанням, або

мають іншу мету. Полегшити справу може ринок венчуного капіталу — венчурні фонди. Однак ринок венчурних послуг в Україні для інновацій практично відсутній. Нечисленні венчурні фонди та об'єднання або спрямовують ресурси на фінансове забезпечення традиційних інвестиційних проєктів, або вкладають кошти в розвиток сировинних галузей виробництва. Недостатність нормативно-правового забезпечення супроводжується і недостатньою інфраструктурою інноваційної діяльності, яка представлена в Україні лише окремими типами інноваційних інститутів. Треба активніше створювати нові технологічні та наукові парки з їх максимально розвинутою інфраструктурою, технополіси, венчурні фонди тощо.

У свій час був прийнятий ретельно прописаний Закон України «Про інноваційну діяльність», який передбачав стимулювання інноваційної діяльності шляхом встановлення податкових пільг. Проте чинність його відповідних статей була «призупинена» практично з 2003 року. Це відповідним чином і проявилось на своренні НІС в наступні роки, довівши, що законодавство — річ принципова. Було продемонстровано країні, до чого веде правовий нігілізм і недотримання чинного законодавства з його постійними змінами. Недостатнє нормативно-правове унормування діяльності інноваційних інститутів є важливою складовою, яка негативно проявилася при створенні НІС у вигляді відсутності позитивного результату. Однак існує інша більш загальна причина, що полягає у загальній нерозвиненості ринкового середовища в Україні. Так, венчурний бізнес неможливий без розвинутого фондового ринку, оскільки венчурне фінансування спрямоване не на отримання певного відсотка на вкладений капітал, а на збільшення ринкової вартості венчурних компаній, де венчурний інвестор стає співвласником. Належне функціонування інноваційних інститутів не може бути забезпечене і без відповідного розвитку банківської системи, страхового ринку, пенсійних фондів тощо. Отже, в умовах нерозвиненості ринкового та інноваційного середовища при відсутності достатньої інноваційної культури в Україні складається яскраво виражена структурна та функціональна неповнота інноваційної інфраструктури. Її повноцінний розвиток можливий лише в загальному контексті створення сприятливих умов для розвитку ринкових та інноваційних інституцій, впровадження засад сбалансованого державного регулювання для створення НІС. З метою прискорення процесу формування НІС, забезпечення випереджального розвитку наукомістких галузей, впровадження ефективних механізмів стимулювання інноваційної діяльності треба вирішити проблему надання достатніх пільг та субсидій структурним ланкам НІС. На законодавчому рівні слід запровадити нові стандарти міжбюджетних відносин з метою поступового збільшення частки доходів місцевих бюджетів, що може бути спрямована на інноваційний розвиток регіонів у рамках створення НІС.

Існує проблема, яка пов'язана з недієздатністю судової системи в частині відновлення порушених прав суб'єктів інноваційної діяльності. Усе це зумовлює нестабільність законодавчого поля, не створює належних стимулів для інноваційної діяльності і не сприяє нарощуванню темпів у створенні НІС.

Значної шкоди у створенні НІС причинила Державна податкова адміністрація України (ДПА), руйнуючи саму структуру НІС. Так, ще в 2003 році ДПА оприлюднила лист від 12 лютого 2003 р. № 2303/7/23-7017. «Про правомірність використання пільг учасниками технопарків». ДПА вважала, що у випадку, якщо технопарк уклав договір про спільну діяльність, то пільгами, передбаченими законом, користуються не всі учасники такого договору, а тільки ті, хто уповноважений вести облік спільної діяльності. У Законі України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» чітко визначено: його дія поширюється як на самі технопарки, так і на «їхніх учасників, дочірні й спільні підприємства». І у всіх нормах закону, в яких йдеться про пільги, слова «учасники технопарку» вживають виключно в множині. Отже, всі учасники технопарку, які працюють над реалізацією затвердженого проекту, мають право користуватися пільгами. Причому слід враховувати, що пільги надаються як технологічним паркам, так і їхнім учасникам лише при реалізації затверджених проектів.

З юридичної точки зору цей лист є спробою витлумачити законодавство таким чином, щоб максимально скоротити застосування пільг, порушуючи його. Одна річ, коли пільги скасовують в законному порядку, і зовсім інше, коли намагаються обмежити їхнє застосування в обхід закону, як у випадку з технопарками. Парадоксально, але факт — чим краще працюють технопарки, тим більше вони виробляють і продають продукції, тим більше вкладають грошей у науку, технології та наукомістке виробництво, тим гірше податковим службам, оскільки зростають «втрати» можливих податків. За порушення до технопарків та інших інноваційних структур можуть застосовуватися різні види та форми юридичної відповідальності. У разі, якщо подібні дії завдали шкоди учасникам інноваційної діяльності, вони підлягають відшкодуванню за рахунок МОН України. Крім того, посадові особи, в діях яких є склад відповідного адміністративного правопорушення, злочину чи дисциплінарного проступку, можуть бути притягнені до відповідальності. Однак за порушення з боку ДПА щодо проектів технопарку або договорів про спільну діяльність ніякої відповідальності ніколи не наступало. ДПП неодноразово зверталися до суду з позовами про визнання недійсними договорів про спільну діяльність задля порушення спеціального режиму. Так, наприклад, в 2004 році Вищий господарський суд України у справі № 2-16/11619-2003 господарського суду АРК за позовом ДПП в м. Сімферополі визнав дійсним договір про сумісну діяльність між Технологічним парком «Інститут електрозварки ім. Є.О. Патона» і ВАТ Електромашинобудівний завод «Фірма СЕЛІМА» на підставі існуючих у сторін документів, що відображали докази законності спільного договору, який було укладено. З іншого боку, незаконні дії чинить митниця, про що є відомі рішення Вищого господарського суду. Цілком імовірно, що саме внаслідок цього відбулося припинення реалізації ряду інноваційних проектів, сталося значне скорочення потоку ринкових інвестицій в інноваційну діяльність технопарків та зменшення інвестиційної привабливості вітчизняних проектів для іноземного капіталу загалом.

Таким чином, зміни, спрямовані на розгортання НІС, носять комплексний характер, оскільки пов'язані як з нормативно-законодавчою системою і системою управління, так і науково-технологічним, виробничим процесом. Не завжди чітке дотримання та виконання чинного законодавства, а також його часті зміни за останні роки, призупиняли динаміку розвитку та розбудови НІС в Україні. Крім того, принципове значення має правильне залучення фінансово-кредитної та бюджетної системи, яке забезпечує реалізацію змін, і принаймі за їх допомогою можна підтримувати або саботувати виконання урядових рішень, якщо нема реальної стабільності в країні. З іншого боку, треба враховувати і інноваційну культуру чиновників-виконавців, задіяних як в процесі інноваційної діяльності, так і в управлінні суспільством у цілому.

Література

1. Атаманова Ю. С. Господарсько-правове забезпечення інноваційної політики держави : монографія / Ю. С. Атаманова. — Х. : Вид-во: ФІПН, 2008. — 424 с.
2. Ніколаєнко С. Національна інноваційна система — дорога в майбутнє // Інтелектуальна власність. — № 9. — 2005. — С. 4–7.
3. Ніколаєнко С. Національна інноваційна система: формування та проблеми реалізації // Інтелектуальна власність. — 2007. — № 6. — С. 13–19.
4. Івченко В. Становлення та розвиток національної інноваційної системи України як передумова побудови конкурентоспроможної економіки держави // Інтелектуальна власність. — 2007. — № 6. — С. 8–12.
5. Федірко О. А. Інститути технологічного трансферу як головна ланка національних інноваційних систем // Актуальні проблеми економіки. — 2007. — № 12. — С. 138–150.
6. Господарський кодекс України : Закон України від 16 січ. 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 18. — Ст. 144.
7. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків : Закон України (зі змінами) від 12 січ. 2006 р. № 3333-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2006. — № 22. — Ст. 182.
8. Розвиток партнерства між місцевою владою та державним сектором у сфері надання громадських послуг : монографія / М. Д. Василенко [та ін.] ; за ред. Ю. П. Лебединського. — Ужгород : Патент, 2003. — 192 с.
9. Василенко М. Д. Генезис адміністративно-правового супроводження інноваційної діяльності в Україні: технологічні та наукові парки // Науковий вісник Чернівецького університету. Правознавство. — 2006. — Вип. 365. — С. 64–69.
10. Василенко М. Д. Адміністративно-правовий аналіз розвитку інноваційних процесів в державі: технопарки та технополіси // Актуальні проблеми політики : зб. наук. пр. — О., 2007. — Вип. 31. — С. 167–174.
11. Василенко М. Д. Спеціальний режим господарювання: адміністративно-правове регулювання технопарків // Науковий вісник Чернівецького університету. Правознавство. — 2007. — Вип. 402. — С. 52–57.
12. Василенко М. Д. Реалізація інноваційного законодавства: деякі українські реалії в контексті створення ефективної правової бази // Науковий вісник Чернівецького університету. Правознавство. — 2008. — Вип. 435. — С. 66–70.
13. Про дотримання законодавства про розвиток науково-технічного потенціалу і інноваційної діяльності в Україні : Постанова Верховної Ради від 16 черв. 2004 р. № 1786-IV // Відомості Верховної Ради. — 2004. — № 43–44. — Ст. 494.
14. Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України : Закон України від 25 берез. 2005 р. № 2505-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2005. — № 17, 18–19. — Ст. 267.
15. Про інноваційну діяльність : Закон України від 4 лип. 2002 р. № 40-IV // Відомості Верховної Ради. — 2002. — № 36. — Ст. 266.

16. Про науковий парк «Київська політехніка»: Закон України від 22 груд. 2006 р. 525-V // Відомості Верховної Ради України. 2007. № 10. Ст. 86.
17. Про наукові парки: Закон України від 25 черв. 2009 р. № 1563-VI // Офіційний вісник України. — 2009. — 7 серп. — Ст. 1978.

Анотація

Василенко М. Д. Створення національної інноваційної системи та її правове забезпечення. Стаття.

У статті проаналізовано можливості і динаміку створення національної інноваційної системи в Україні, а також обговорено питання вдосконалення її правового забезпечення. Показано, що зміни, спрямовані на розгортання національної інноваційної системи, носять комплексний характер, оскільки пов'язані як з нормативно-законодавчою системою і системою управління, так і науково-технологічним, виробничим процесом. Однак не завжди чітке дотримання та виконання чинного законодавства, а також його часті зміни за останні роки призупинили динаміку розвитку та розбудови національної інноваційної системи в Україні.

Ключові слова: національна інноваційна система, законодавство, технологічний, науковий парк, проект, зміни, спеціальний режим, цільова субсидія, пільга.

Аннотация

Василенко Н. Д. Создание национальной инновационной системы и ее правовое обеспечение. — Статья.

В статье проанализированы возможности и динамика создания национальной инновационной системы в Украине, а также освещены вопросы совершенствования ее правового обеспечения. Показано, что изменения, направленные на развертывание национальной инновационной системы, носят комплексный характер, поскольку связаны как с нормативно-законодательной базой и системой управления, так и научно-технологическим, производственным процессом. Однако не всегда четкое соблюдение и исполнение действующего законодательства, а также его частые изменения за последние годы приостановили динамику развития и построения национальной инновационной системы в Украине.

Ключевые слова: национальная инновационная система, законодательство, технологический, научный парк, проект, изменения, специальный режим, целевая субсидия, льгота.

Summary

Vasylenko M. Creation of the National Innovative System and Its Legal Support. — Article.

At the article the possibilities and dynamics for creation of the national innovative system in Ukraine are analyzed, and also perfection of its legal providing is discussed. It is shown that changes on development of the national innovative system carries integrated character, as connected both with the normatively-legislative system and administrative system and also with a scientific, technological, production process. However not always clear observance and implementation of current legislation, and also it frequent changes halted the dynamics of development and alteration to creation of national innovative system in Ukraine at the last few years.

Keywords: national innovative system, legislation, technological, scientific park, project, changes, special regime, special purpose subsidy, privilege.